

EKSTERN

NR. 2 1980

„En hilsen fra

Jorden!”

Forts. fra nr. 1. 1980

VIETNAM VETERAN

.

Vesenet avslørte at ufoet faktisk kun var et lite observasjonsfartøy fra det mye større og langt hurtigere moderskip, som befant seg 8–9 000 km ute i rommet. Så fortalte lederen meg at hans folk ville tre frem for menneskene i løpet av overskuelig fremtid. Det kunne skje så tidlig som om noen få år, sa Moody, – men først har de kun planer om begrenset kontakt for å studere oss nærmere. De frykter for deres liv. Jeg fikk vite at fartøyet deres kan ødelegges med atomvåpen, og at de er svært forsiktige overfor jetjagere. Blir de presset opp i et hjørne under et angrep og det ikke er noen annen utvei, vil de gjøre gjengjeld. Jeg fikk vite at deres folk teller mange individer og at de er medlemmer av en slags klan eller liga.

Vesenet antydte at jordmennesker kanskje kunne aksepteres en dag og bli medlemmer av denne «rase-ligaen», men han påpekte at det ikke kommer an på om vi aksepterer dem, men det motsatte.

Sersjant Moody kunne huske at da han forlot ufoet så la vesenet sine tynne armer omkring hans skuldre og sa: – Jeg vil ikke gjøre deg noe ondt. Jeg vil aldri gjøre deg noe ondt.

– Jeg fikk vite at jeg skulle gå til legen, sa Moody. – Deretter sa lederen til meg at jeg ville glemme alt en stund – og så ble alt svart. Det neste jeg sanset var at jeg satt i bilen og så ufoet forsvinne.

Dagen etter merket Moody en brennende fornemmelse nederst på ryggraden. Han ba sin kone Karon om å undersøke det – og hun fant et merkelig sår der. Karon, som den gang var 33, fortalte: – Det var et rart merke. Det var ikke rundt, det var firkantet. Jeg har tidligere jobbet på en operasjonsstue, men jeg har aldri sett et slikt merke før. Hun tilføyde rolig at hun trodde fullt og fast på sin manns historie. – Da han kom styrtende hjem den natten var han hvit som et laken. Jeg har aldri sett ham slik før.

Moody fortalte at han få dager etter hendelsen fikk en masse røde knupper på kroppen helt fra brystet og ned til knærne, som legene til slutt fikk has på. Senere har han også lidd av hårtap, har ofte hatt hodepine og er mer oppfarende. Men bortsett fra disse problemene er han ikke lei av det han var ute for.

Såvel overordnede som psykiatriske eksperter innen flyvåpenet er sikre på at Moody forteller sannheten, det samme er Jim Lorenzon, som er leder av APRO (en undersøkelseskomisjon for luftfenomener) og som også undersøkte Walton-saken.

– Begge menn rapporterte at de hadde fått noen merkelige sår, Walton på innersiden av ene armen, Moody på ryggen. Moo-

dys beretning hadde jeg mottatt detaljert i et brev før Walton-saken noensinne var offentliggjort – og Walton har aldri visst noe om Moodys bortførelse! sa Lorenzon bl.a.

Moodys og Waltons beskrivelse av fartøyet er meget ens. Moody kalte det diskosformet, Walton sa det var en «tallerken». Begge menn sa at det svevde over jorden, slingret lett og glødet. For kuriositetens skyld gir vi Waltons beskrivelse av vesenene, så kan leserne selv sammenligne med Moodys beskrivelse tidligere i denne artikkelen: – De var ca. halvannen meter høye og hadde stramtsittende, solbrune drakter på ... huden deres var hvit som en sjampinjong ... de hadde ikke hår ... pannene deres var hvelvede og øynene meget store ...

Nazional Enquirer, 11.5.76
norsk bearb.: chris kaiser

TENK DEG AT VI SEN- DER SIGNALER TIL EN FJÆRN SIVILISA- SJON I ROMMET...

Tenk deg at det lykkes dem å tyde hva vi sender, og at de bestemmer seg for å svare. I så fall har vi svaret deres tidligst om ytterligere 100 år. Det blir altså dagens forskeres barne-barne-barne-barn, som mottar svaret. Og kanskje sender de svar tilbake ...

Dette er ikke lenger noe som utelukkende science-fictionfor-

fattere beskjeftiger seg med. Siden begynnelsen av 60-årene er det en fullt ut akseptert vitenskap. Rundt om på Jorden sitter astronomer, fysikere, matematikere og andre med rynket panne over kommunikasjonsproblemer av denne art. En av dem er sivilingeniør Ivan Kruzeja, Teknisk Høyskole i Lund.

Kruzeja forsøker å finne en metode til å kontakte ikke-jordiske vesener. Internasjonalt kalles denne forskningsgrenen CETI (Communication with Extraterrestrial Individuals). Om noen år regner han nted.å ha en doktoravhandling klar om emnet, men han beskjeftiger seg med de prinsipielle problemene sammen med kommunikasjonen, ikke de praktiske:

Den første oppgaven består i «slå dem på skuldrene» og gjøre oppmerksom på vår eksistens. Siden kommer problemet:

Hva skal vi si til dem, og hvordan?

«De» kan være små grønne menn, eller kanskje intelligente, krystallinske former. Eller gigantiske intelligente skyer av ironiserte partikler. Eller hvorfor ikke millioner av små insektlignende kryp — hver og en uintelligent, men til sammen dannende en slags kollektiv intelligens. Ivan Kruzeja lar fantasien løpe fritt og fortsetter:

Du tror ikke på dette her? Det er du sikkert ikke alene om, men det kan være du tar feil! Feilen ved oss mennesker er at vi nettopp er — mennesker! Vi tror at alt må være som vi er vant til. Ta f.eks. intelligens:

Ifølge mange forskere har delfinen en meget høy intelligens. Likevel er alle forsøk med å kommunisere med den mislykkes. Årsaken er at forskerne oppfører seg som om delfinen var et uvitende menneske med utseende som en fisk (!).

Svært ofte merker man også en slags overtro på den magiske kraft i matematikkens og logikkens lover, konstaterer Kruzela videre. Man tror de er universelle og gjelder over alt. Det er sant at én pluss én er lik to over alt i universet — hvis det er mennesket som adderer. Andre vesener kan være langt mer intelligente enn oss og ha en meget mer avansert matematikk, og til tross for dette være helt forstående overfor vår aritmetikk.

Men la oss forenkle problemet:

Anta at de er menneskeliggende, at ders livsstil, teknologi etc. ligner vår. I så tilfelle kan vi sende forskjellige meddelelser, som tross alt må ha to ting til felles: én del som lærer dem vårt språk, en annen del som inneholder selve meddelelsen.

En professor i matematikk i Utrecht konstruerte allerede i 1960 et «språk» med henblikk på kosmisk samtale. Han kalte det *L i n c o s*. Man skulle igjen og igjen sende små leksjoner i «språket», som starter med det mest grunnleggende i matematikken, arbeider seg opp til et

stadig mer avansert nivå for til sist å diskutere filosofi og Jordens samfunnssystem.

At dette språket virkelig fungerer — i det minste for mennesker — viste et forsøk for

noen år siden i Sovjetunionen. Studenter, helt uten kjennskap til *Lincos*, ble satt til å motta de forskjellige leksjoner én etter én. Og de lærte dem. Men det går langsomt og er meget besværlig, syntes studentene, som følgelig ble trette etter kort tid.

En annen måte — som kan anvendes ved kontakt — å lære «dem» språket på, er å sende en skisse over en datamaskin pluss et tilhørende program. Hvis «de» har en teknologi lik vår, forstår de skissen, bygger datamaskinen og innsetter programmet. Det hele fungerer da som en «språklærer».

Fort. neste nr.